

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. február 17.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HELYREÁLLÍTÁS

Énekek: 30,1; 294; 30,3; 398

Lekció: Ezsdrás 1

Alapige: Ezsdrás 5,9-13

Imádkozzunk!

Áldunk és dicsőítünk Téged, Szentháromság egy örök Isten, nemcsak azért, mert megtartottál, hanem azért dicsérünk elsősorban, hogy megtartó Úr vagy, aki Szabadító vagy, Üdvözítő vagy és aki jót gondoltál a mi életünk felől, nem akarván, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy megtérésre jussunk, hogy rád találjunk és veled örökké tartó boldogságban éljünk.

Megvalljuk neked, Urunk, hogy a bűn kikezdte ezt a veled való kapcsolatot, és akiknek kapcsolatunk van veled, a bűn mindig igyekszik meglazítani ezt. Köszönjük neked, Urunk, hogy te ehhez a kapcsolathoz, szövetséghez hű vagy, irgalmas vagy, engedd, hogy így ismerjünk téged, és ezért és ily módon dicsőítsünk és magasztaljunk.

Köszönjük neked, hogy te vagy Úr e fölött az egész teremtett világ fölött, mert te alkottál mindent és te tartod kézben ennek a világnak minden eseményét, Urunk. Bocsásd meg, hogy erről is sokszor levesszük a mi szemünket és azt gondoljuk, hogy a történéseket valamilyen véletlenek irányítják vagy a sors, esetleg a szerencse. Nem tudjuk és nem valljuk balga módon azt, hogy minden a te atyai kezdeből jön, semmi nincs, amiről te ne tudnál vagy amit ne te rendeltél volna el, örökkévaló Istenünk.

Hadd magasztaljon szívünk a megtartott életünkért, hogy az elmúlt héten is tőled kaptuk a napokat, a benne levő órákat is, te igazgattad munkánkat, te hordoztál bennünket sasszárnyakon, valóban vezéreltél és bajainkban védtél. Ha baj ért bennünket vagy szomorúság vagy nehézség, azt is engedd, hogy tőled vegyük el, Urunk, hiszen tudjuk, hogy minden javunkat szolgálja.

Adj nekünk csöndet ebben a rohanó világban, ahol állandóan csörög a telefon, ahol mindig keresnek, mindig hívnak, mi is másokat, ahol annyi intéznivalónk van, olyan sok zaj vesz körül bennünket, rohanás. Olyan nagy ajándék, hogy meg-

HELYREÁLLÍTÁS

pihentetsz bennünket ezen a mai napon, hogy előtted való csöndben lehessünk, és hogy várjuk és halljuk, hogy mit mondasz nekünk.

Ezért kérünk téged, hogy formáld bennünket most gyülekezetté, Urunk, igehalगतókká, szent, megváltott, drága népeddé. Hadd hangozzon a te hívásod és a te megszentelő beszéded!

Jézus Krisztusért kérünk, a mi megfeszített és feltámadott Urunkért.

Ámen.

Igehirdetés

Testvéreim, Isten igéjét hallgassuk meg a mai napra kijelölt ószövetségi szakaszból, az Ezsdrás könyve 5. fejezetének a 9. versétől a 13. verséig terjedő szakaszból eképpen: *„Ekkor megkérdeztük azokat a véneket, ily módon szólván hozzájuk: Ki adott néktek szabadságot, hogy e házat építsétek, s hogy e kőfalat készítsétek? Sőt még neveiket is megkérdeztük tőlük, hogy tudassuk veled, hogy megírhasuk azon férfiak nevét, kik fejeik. És ekképen felelének nekünk, mondván: Mi az Ő, a menny és föld Istenének szolgálói vagyunk, és építjük e házat, mely ennekelőtte sok esztendőkön át meg volt építve, és Izráelnek egy nagy királya építette és fejezte be azt. De minekutána haragra ingerelték atyáink a mennynek Istenét, adta őket a Babilóniabeli Káldeus királynak, Nabukodonozornak kezébe, aki e házat lerontotta, és a népet Babilóniába rabságra vitte. Azonban Czírusnak, Babilónia királyának első esztendejében Czírus király szabadságot adott, hogy Istennek ezt a házat megépítsük.”*

Kedves testvérek, bizonyára sokan olvassák a Szentírást a bibliaolvasó kalauz szerint, és most ezekben a napokban az ószövetségi igénk az Ezsdrás könyve. Azonban szeretném javasolni, hogyha elcsendesedünk az Ezsdrás könyve fejezetei olvasása közben vagy után, akkor próbáljuk meg még a Nehémiás könyvét vagy esetleg még az Aggeus könyvét is elolvasni, mert igazán egy történelmi kort akkor látunk teljes egészében, hogyha azokat a könyveket is elolvassuk, amelyek ugyanerről a korról szólnak. Mert az egyik szentíró az egyik dolgot emeli ki, a másik más emel ki a Szentlélek által, és jó ezeket együtt látni és együtt szemlélni.

Ha valaki megkérdezné, hogy az Ezsdrás könyve miről szól, akkor bizonyára sokan tudnátok azt, hogy a templomépítésről. Én azonban nem ezzel kezdeném, hanem azzal, amivel az Ezsdrás könyve kezdődik. Mert elsősorban nem arról szól, hogy építik a templomot a fogságból hazatért zsidók, mert az csak egy nép történelmének egy szelete, egy bizonyos kora, hanem arról szól ez a könyv mindannyiunknak, hogy *Isten hűséges*. Rögtön a kezdetén három dolgot olvasunk az igében arról, hogy hogyan fogalmazta ezt meg Jeremiás próféta, hiszen az Ezsdrás könyve azzal kezdődik, hogy mindez azért történt „Czírus perzsa király első esztendejében,...” – tehát körülbelül 538-ban – „...hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde”. Tehát, ezzel kezdődik az Ezsdrás könyve, és ez nagyon lényeges testvérek. Mert ez a könyv arról szól, hogy Isten igéje mindig beteljesedik, hogy eléri a célját, Isten végbe viszi azt, amit elgondolt. És ez a számunkra, a hívőknek nagy ajándék, hogy igen, Isten beteljesíti azt, amit nekem ígért, a hitetleneknek pedig nagy figyelmeztetés, hogy vigyázzatok, mert az is be fog teljesedni, amit Isten az ő ítéletéről mond, hogy „ha meg nem tértek, mindnyá-

jan, hasonlóképpen elvesztek” – és még nagyon sok ígét idézhetnénk. A hívőknek tehát egy szent, drága erősítés és bizonyosság, mert Jeremiás a 29. fejezetben pontosan arról ír, hogy Isten kegyelmesen megígéri, hogyha eltelik a 70 esztendő, akkor elmegy, meglátogatja az ő népét. Ez is különösen szép szó a Bibliában, hogy meglátogatlak titeket és hazahozlak, és a nép vissza fog jönni az ígért földjére, meg fogják építeni újból a templomot, és Isten szeretete és ereje által egy csodálatos helyreállításnak lesznek a tanúi mindazok, akik ezt látták és mindazok, akik erről hallanak majd évezredekken keresztül.

Tehát az, hogy ’beteljesedjék az írás’, ez először is azt jelenti a mi számunkra, hogy ez a nép nem maradt a babiloni fogságban, hanem Isten megtartotta az ő népét. Nagyon lényeges különbség! Nem azért maradtak meg, mert ők ilyen bátrak voltak, vagy mert közülük némelyek azért imádkoztak – ezt például Dániel könyvéből tudjuk –, vagy mert némelyek hűségesek maradtak –, hanem Isten megtartotta kegyelmesen az ő népét. Ez is nagy ajándék, hiszen az északi országrész elpusztult, tönkre ment, semmissé lett, a déli országrész azonban visszajön, mert így volt Isten tervében. Tehát Isten ígérétehez hű maradt, és ez a vers arról is beszél nekünk, hogy olyan Istenünk van, aki „nem feddődik minduntalan és nem tartja meg haragját örökké”. Nagyon boldog ember az, aki el tudja mondani, hogy igen, én is tudom, hogy az Isten hűséges, hogy az Isten megtartja az ő szavát, tehát erre érdemes odafigyelni, ennek érdemes hinni, erre érdemes alapozni, építeni. Én is tudom, hogy az Isten nem tartja meg haragját örökké, mert nem feddődik minduntalan, hanem bűnbocsátó Isten, aki újat kezd az ő népe életében.

Azt mondja itt Jeremiásnál az ige, hogy „meglátogatlak titeket”. Ez megint csak Isten hatalmára utal, testvérek, mert nem azt mondja, hogy ti majd onnan kijöttök, hanem azt mondja, hogy én majd kihozlak titeket. Nem azt mondja, hogy majd összeszeditek minden erőtöket és akkor ha elég ügyesek lesztek, akkor ki fogtok tudni jönni Babilonból, hanem azt mondja, hogy én „meglátogatlak titeket”. És később ugyanezt a szót használja a Szentírás, amikor arról van szó, hogy eljön az Úr Jézus Krisztus. Úgy mondja az ige, hogy „meglátogatott minket a naptámadat a magasságból”. Meglátogatta Isten az ő népét. Miért? Azért, mert ha ez nem történik meg, akkor mivelünk nem történne lelkileg semmi. Mi nem tudnánk megszabadulni, ha az Isten nem lenne szabadító Úr. Amikor az Úr Jézus Krisztust megígéri, azt mondja, hogy azért Jézus a neve, „mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből”.

Jézus Krisztus eljövetele hozzánk tehát az Isten látogatása. Isten meglátogatott minket, elhozta a legnagyobb ajándékot nekünk, az Úr Jézus Krisztust. És visszahozlak titeket erre a földre – ez az ige tehát azt mondja nekünk, hogy Isten a büntetésében is mindig kegyelmes. Amikor büntet, akkor is valamiképpen felragyog az ő szeretete ebben a büntetésben. Testvérek, szeretném, ha látnánk, hogy valóban felragyog Istennek a szeretete a büntetésben is! Ez alatt a 70 év alatt is tudjuk, hogy Isten nem feledkezett el róluk. Ismét mondom, hogy Dániel könyvét is érdemes elolvasni, és Eszter könyvét is, hogy annak a kornak a történéseit, azokat a belső dolgokat is lássuk, ami ott a szívekben és a lelkekben végbemegy.

Az Ezsdrás könyvének van egy érdekessége, hogy ugyanúgy kezdődik, mint ahogy az előző könyv befejeződik. Ha valaki elolvassa a Krónikák 2. könyvét, an-

nak az utolsó két verse szinte szóról szóra teljesen megegyezik az Ezsdrás könyvének az első két versével. Miért van ez így? Mert ezek a könyvek egymás után következnek a Szentírásban? Egy külföldi írásmagyarázótól olvashatjuk, hogy valószínűleg azért van ez így, mert a fogságba vitel és a fogságból való hazajövetel között eltelt időt a zsidók a kronológiába nem számították be. Mintha azok az évek semmissé lettek volna, mintha azok az évek nem is számítanának, hanem jön a fogság, és visszajönnek a fogságból. És ez a külföldi írásmagyarázó azt jegyzi meg, hogy: „mert testvérek, utal ez nekünk arra, hogy minden idő, amit az Úr nélkül töltünk, az semmis.” Hadd jelentse ez számunkra azt, hogy minden idő, amit az Isten gyermeke az Isten nélkül tölt vagy töltött, az életünknek elfolyt ideje – ahogy Péter apostol használja, nem sokat ér. Vagy amikor a hívő tesz egy nagy vargabetűt, elmegy a világ útjára, majd aztán visszajön az Úrhoz, mert a Szentlélek visszavonja, mert nem veszhet el. Az az idő olyan, mintha nem is lenne. Ezért lehetséges az, hogy egy-egy hívő testvérünk azt mondja, hogy: én 30 éves vagyok. Mikor ránézünk, látjuk, hogy nyugdíjas, mert ez látszik, de mégis azt mondja, hogy 30 éves, és akkor csodálkoznak. Igen, mert 30 éve ismertem meg Jézus Krisztust. Az ezt megelőző idő az semmis, az elfolyt. Tudjuk azonban, hogy az alatt az évtizedek alatt is az Isten azért szemmel tartotta az övéit, adott irgalmat, és adott kegyelmet.

Círus király uralkodása első esztendejében kiad egy rendeletet, mert felindította Isten az ő lelkét, hogy azt mondja az egész birodalmában: „Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, mely Júdában van.” És kihirdeti, hogy aki akar menni, annak haza lehet menni, annak szabad építeni a templomot. Olyan érdekes, hogy nem megy mindenki, a feljegyzésekből tudjuk, hogy körülbelül csak 50 ezer ember kezd el készülni. Mert mi történt? Az történt, hogy Babilonban ők nagyon szépen berendezkedtek. Azért az nem olyan fogság volt, mint az egyiptomi, ahol rabszolgák voltak és a hajcsárok hajtották őket, hogy vessenek vályogot, hanem ez egy viszonylag összkomfortos rabság volt. És testvérek, amikor lehetőséget kapnak arra, hogy menjenek, akkor elkezdnek gondolkodni, hogy: – Nem is tudjuk... itt már megszoktunk. Felépítettük a házat, bevetettük a kertet, készülünk az aratásra, van egy kis földünk is. Most hagyjunk itt mindent és menjük, kezdjük el építeni a templomot, meg ott a saját házunkat? Megint előlről kezdeni, küszködni... és sokan nem mennek, hanem maradnak.

1999-ben elhangzott Pasaréten egy evangélizációs sorozat. Hasonló gondolatot hozott az ige hirdető testvérünk, és azt a címet adta a sorozatnak, hogy „Beleszerettünk bilicseinkbe és rabtartóinkba”. Valami ilyenről van szó, testvérek, hogy ők is tulajdonképpen beleszerettek Babilonba. Beleszerettek a bilicsekbe és a rabtartókba, mert nem látták, hogy annak mi lehet a vége, vagy mi lesz a vége, és elfeledkeztek arról, hogy az Isten mit ígért nekik és milyen szövetséget kötött velük, és hol fogja őket megáldani. Mert az, amit az Úr nélkül érünk el, az nem biztos, hogy áldás. Azt nem biztos, hogy ő adta, lehet, hogy mi szereztük meg vagy mi kapartuk ki magunknak. Mert az Isten mindig kijelentette, hogy: ahol akarom, oda elmegyek és megáldalak téged. Az Isten népe nem lehet áldott idegen földön. Olyan helyen nem lehetsz áldott, ahova nem az Isten tett, ahol nincs veled

terve, és ahol az Istennek nincs szándéka a te életeddel. Lehet, hogy nagyon jók a körülmények, és az ember így van, testvérek, a bűnben.

Csak tudjátok, a hit azt jelenti, hogy Ábrahámnak is van egy felépített otthona, minden jóval együtt, és amikor az Isten azt mondja neki, hogy menj arra a földre, akkor Ábrahámról azt olvassuk, hogy „elindult, nem tudva, hova megy.” De egyet tudott, ami tulajdonképpen az Ezsdrás könyvének is, testvéreim, egy hatalmas üzenete, hogy az Isten igéjére kell hallgatni. Tessék megfigyelni, hogy tulajdonképpen kapnak egy földi uralkodótól engedélyt, de ők nem azért mennek építeni. Amikor a vezetők megfogalmazzák pontosan a mai igében, az 5. fejezetben, hogy ők miért építik ezt a templomot. „És prófétálnak a próféták, Aggeus, a próféta és Zakariás az Iddó fia a zsidóknak, akik valának Júdában és Jeruzsálemben, szólván nékik az Izráel Istenének nevében.” Mert ez a nép, amely építi a templomot, és nagyon sok nehézséggel, intrikával, akadályoztatással találkoznak, nem azt mondják, hogy mi arra figyelünk, hogy Círus mit engedett nekünk meg mit nem, hanem nekünk az Isten szólt, nekünk az Úr szólt. Szólt Aggeus, szólt Zakariás, és nekik ez a döntő, hogy az Isten mit mond. Mert testvérek, a hit mindig azt jelenti, hogy nekem az a döntő, hogy az Isten mit mondott. Nekem az a döntő, hogy Jézus mit mondott. És amit megmondott az Úr, annak úgy kell lennie, meg az úgy van! Círus király szívében nincs hit, testvérek. Figyeljük meg, hogy Círus kedvezni akar, mert végbeviszi azt, amit az Isten elvégez benne. Felindította a lelkét – most ezt ne vizsgáljuk, hogy miért vagy hogyan, de figyeljük meg, hogy mire hivatkozik Círus! Azt mondja ez a nagy király, hogy a nép hadd menjen haza, építsen templomot annak az Istennek, aki Jeruzsálemben van, aki Jeruzsálemben lakik. Vagy egy másik fordítás szerint úgy olvastuk az igét: annak az Istennek, aki Jeruzsálemben Isten – és majnem hogy hozzáteszi Círus, hogy én meg itt vagyok az isten. Az építők hogyan gondolkodnak? Azt mondják, hogy: a menny és a föld Istene. Nem azt, hogy Jeruzsálemben ő az Isten, vagy itt vagy ott, hanem a menny és a föld Istene. Milyen szép, testvérek, hogy akit viszont Isten felindított, azok el fognak menni és azok elkezdik építeni a templomot!

És hadd emeljek ki a felolvasott versekből, testvérek, még egy nagyon fontos üzenetet, mert ahol az Isten gyermeke elindul az engedelmesség útján, ott mindig jön a támadás. Mihelyt elkezdik építeni a templomot, jönnek és megkérdik, hogy: – Hát erre nektek ki adott szabadságot, ki adott nektek erre engedélyt? – Círus, a király. Rögtön írnak a királynak, hogy ki adott erre engedélyt, és hiába váltják egymást az uralkodók, a médek és a perzsák törvénye nem változott, ott amit egyszer eldöntött valaki, azt az utódja is vallotta, és ugyanúgy azt mondta, hogy ez rendben van. Elmegy ez a feljelentő levél. Mert testvéreim, amikor valaki az Istennek elkezd engedelmeskedni, akkor mindig erre számíthat. Mihelyt elkezdesz az Úr útján járni, azonnal fognak jönni a nehézségek. Azonnal fognak jönni esetleg a támadások, az intrikák, a feljelentések, mert az Isten így akarja megmutatni azt, hogy „megerősítelek, sőt megsegítelek és igazságom jobbjával támogatlak”. Mert ezek a nehézségek azért vannak, hogy az Istennek az erejét és hatalmát azt állandóan megtapasztaljuk.

Figyeljétek meg, hogy mit mondanak ezek az emberek, amikor elmegy ez a feljelentőlevél. Sőt, még a neveiket is megkérdik, és vállalják, hogy igen, mi va-

gyunk azok. Általában azok a családfőknek a neveit írták meg. A családfőkön nagyobb felelősség van, mert tulajdonképpen ők adták ki a parancsot az indulásra. És azt mondja, hogy „mi az Ó, a menny és föld Istenének szolgálói vagyunk”. Círus azt mondta, hogy övé az egész föld. Azt gondolta, hogy Isten neki adta az egész földet. A zsidók meg hogy gondolkoznak? Ezek a kedves hívő emberek, akik építik a templomot azt mondják, hogy mi az Isten szolgálói vagyunk. „Mi az Ó, a menny és föld Istenének szolgálói vagyunk, és építjük e házat, mely ennekelőtte sok eszterdőkön át meg volt építve, és Izráelnek egy nagy királya építette és végezte be azt.” Tehát itt nem újat kezdenek, itt nem újat csinálnak, hanem egy meglévőt állítanak helyre. És ez azért van, hogy Isten leszögezze, hogy amikor valaki hitre jut Jézus Krisztusban, akkor ő egy olyan közösséghez, egy olyan Isten népéhez tartozik, amelyet Isten elhatározott, eldöntött. Ő olyan Jézus Krisztusnak a gyermeke lesz, akit már ezelőtt, a világ teremtése előtt megígért az Isten. Hogyha valaki Jézus Krisztushoz jön, akkor tudja meg, hogy ő egy olyan Urat fog követni, akiről már az édenkertben szó volt, akit már az édenkertben megígért. Közben sok minden történt, lerombolták a templomot, de majd este fogjuk látni, ha Isten éltet, hogy azért az alapok megmaradtak. Az alapokat nem kellett újraalapozni, „mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, aki Jézus Krisztus.” De milyen csodálatos dolog az, hogy mi olyan hithez csatlakozhatunk, amely már az édenkertben is ott volt! Olyan hithez, amelyet az ósatyák, a próféták meg az ószövetségi áldozatok hirdettek, kiábrázoltak. Olyan evangélium a mienk, amelyik évezredek keresztül és évszázadokon keresztül zengett. Igen, voltak idők, amikor ebből semmi nem látszott, ahogy a jeruzsálemi templomból is. Évtizedeken keresztül semmi nem látszott belőle. Aztán mikor ez a nép hazajön, elkezdenek ott kapirgálni, mert az alapok azért itt vannak, azt nem tudták kivenni, azt nem tudták elrontani, azt nem tudták semmissé tenni. És amikor vannak korok, amikor az Isten ügye úgy látszik, hogy semmis és nincsen, olyan, mint az Illés idejében, amikor Illés azt mondja, hogy: – Hát már csak én maradtam, aztán velem kivész az egyház! Vagy a középkorban, amikor semmi nem látszik ebből, és jönnek a reformátorok és azt mondják, hogy: – Nem baj! Ugyanazt kezdjük építeni, amit már régen megépítettek. Az alapok még megvannak, építsünk csak rá újból hajlékot! Mert itt nem valami új dolog jön létre, hanem helyreállít valamit Isten.

Amikor tulajdonképpen ezek az építők bevallják azt, és Dániel elmondja abban a csodálatos imádságában, hogy nem Nabukodonozor volt a felelős meg a hibás, aki lerombolta a templomot, aki elvitte a templom edényeit, hanem a mi atyáink vétkeztek, mert elfordultak Istentől. Figyeljük a 12. verset: „De minekutána haragra ingerelték atyáink a mennynek Istenét, adá őket a Babilóniabeli Káldeus királynak, Nabukodonozornak kezébe, aki e házat lerontotta, és a népet Babilóniába rabságra vitte.” Tehát testvérek, itt tulajdonképpen nagyon őszinte bűnlátásuk és nagyon őszinte bűnvallásuk lesz. Mert nem azt keresik, ki a felelős, meg milyen gonosz az ellenség, meg rántörtek meg rabságba vittek, hanem azt mondták, hogy: a mi atyáink. Ma sok megemlékezés van szomorú eseményekre, de valahogy ezt soha nem halljuk, hogy „ámde bűneink miatt gyúlt harag kebledben”. Tudunk mi nemzeteket szidni, népeket szidni, hogy hol ez jött ránk, hol az, hol ennek az uralma alatt, hol annak a rabsága alatt éltünk. De keveset lehet

hallani, hogy azt mondanánk: – Megérdemeltük, magunknak kerestük, elfordultunk az élet forrásától, az élő Istentől.

Az elmúlt hónapban, amikor volt az a bizonyos tűzeset, és különféle cikkek jelentek meg híradóban, újságokban, kaptam egy elektronikus levelet, amiben ez állt: „azért jó lenne megmondani a teológusoknak, hogy ne menjenek szembe Isten igéjével.” Ezen a levélen kívül ezt sehol nem hallottuk vagy olvastuk, hogy azért Istennek van egy olyan keze, amely büntet bennünket, amely számonkér minket, amely a mi hitványságunkra emlékeztet, a kőszívűségünkre vagy keményszívűségünkre emlékeztet bennünket. Abból fel akar rázni minket, hogy megtérjünk őhozzá, mert azt mondja, hogy ha megtérsz, akkor hozzánk térj vissza, hogy keressük az Urat, amíg megtalálható, hívjuk segítségül, amíg közel van! Igen, testvérek, szeretünk mi sok mindent megokolni, sok mindenkit számon kérni, hogy ez azért van, meg ezért történt, de az, hogy: bűneink miatt, Urunk, megítéltél bennünket, ebben eszközöket használtál úgy, mint Nabukodonozort, hát idehoztad, lerombolta a templomot, elvitte az edényeket, megszenteltelenítette a templomot. Hasonló történt, amikor a 2. világháború idején a mi templomainkat istállóknak használták, és Isten adott utána egy ébredést azért, mert sokan azt mondták, hogy: – Uram, mi voltunk a hibások! Kiüresedett a hit, üres lett a vallásosság, látványosság. Így mondta nekem egy bácsi ott a faluban, hogy: – Tiszteletes úr, tele volt itt a templom! – De miért? – Mert behajtották az iskolásokat. Mert ugye a református iskolásoknak úgymond kötelező volt bemenni a templomba. De ha nem lett volna kötelező, akkor valljuk meg, hogy üres lett volna a templom. De amikor az ember azt tudja mondani, hogy: – Igen, Uram, jogos a te ítéleted! „Igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya!” – akkor az valóban nagy dolog.

Ezsdrás könyve tehát indítson bennünket, testvérek, először is Isten iránti hála, akiről azt olvastuk, hogy hűséges, hogy büntetésében is irgalmas, és akiről azt olvassuk, hogy igéjét megtartja örökre. Aztán vegyük észre magunkat ennek az igének a fényében, hogy mindaz, ami bennünket ért, esetleg a környezetünket vagy népünket, az nem véletlen, annak célja van, az Isten tudtával történt, sőt az ő akaratából van. Isten nem elpusztítani akar, hanem megmenteni, „mert azért jött az embernek Fia,...” – az Úr Jézus Krisztus – „...hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” Ezért ragaszkodjunk őhozzá és imádjuk őt, a mi drága Urunkat örökkön örökké!

Imádkozzunk!

Urunk, áldunk téged, hogy te vagy az Ura mindennek. Bocsásd meg, hogyha ezt sokszor elfelejtjük. Tudjuk, Urunk, hogy nem adtál ki semmit a kezedből, mindenkinek csak ideiglenesen adtad azt, amit adtál. Semmi hatalmuk nem lenne a hatalmasoknak, ha nem tőled kapták volna. És bocsásd meg, Urunk, hogyha ezzel a hatalommal nem élnek, hanem visszaélnek.

Köszönjük, hogy nem kell aggódnunk nekünk, mert ennek a világnak az élete, sorsa, folyása a te kezedben van, mindenkinek el vannak rendelve, és végbe fognak menni, amit eldöntöttél. Köszönjük benne a mi parányi életünket, amely felől jót gondoltál, amelyet meg akarsz menteni az örök életre, mert nem akarod, hogy elveszünk, hogy rabságban legyünk, hogy beleszeressünk bilincseinkbe és rabtar-

HELYREÁLLÍTÁS

tóinkba, hogy megszokjuk a bűnt, a nálad nélküli életet, még akkor is, hogyha a körülményeink jók vagy nagyon jók. Köszönjük, Urunk, hogy ma is lehet téged keresni, és köszönjük, hogy ma is lehet veled találkozni.

Kérünk téged, Urunk, hogy áldj meg a te igéddel naponta bennünket. Köszönjük az Ezsdrás könyvét, amelynek valóban nagy üzenetei vannak a mi lelki életünk számára. Adj nekünk bűnbánatot, Urunk, és add, hogy beálljunk abba a munkába, amit te rendeltél el, és amit te bízál reánk!

Amit most csöndben elmondunk neked, Urunk, kérünk téged, hogy legyenek füleid a mi káltásunkon, de legfőképpen engedd, hogy úgy tudjunk imádkozni: „Könyörülj rajtam, én Istenem!”

Ámen.

„Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet!” Zsoltár 51,3

398. ének

Hatton J., 1793.

Úr lesz a Jé-zus min-de-nütt,
Hol csak a nap-nak fé-nye süt,
Úr lesz a mesz-sze ten-ge-rig,
Hol a hold nem fogy s nem te-lik.

2. Őneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal homlokát, Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek, Gyermekek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.

Watts Izsák, 1713.